

50 év - 50 más

*A Darus Utcai Magyar – Német Két Tannyelvű
Általános Iskola évfordulós kiadványa*

1974/1975

2024/2025

ELŐSZÓ

Tisztelettel köszöntöm minden olvasónkat, aki a Darus Utcai Magyar-Német Két Tannyelvű Általános Iskola fennállásának 50. évfordulója alkalmából kezébe veszi ezt az ünnepi kiadványt.

Az évfordulók szükségesek ahhoz, hogy ne merülhessenek feledésbe események, amelyek jelentőségeik, közvetített értékeik révén különleges helyet foglalnak el egy közösség életében.

Az intézmény fél évszázada szolgálja a diákok nevelését és oktatását, amely tény önmagában méltó arra, hogy megemlékezzenek róla azok, akik egykor az iskolához kötődtek vagy jelenleg benne és érte tevékenykednek.

A Darus Iskola nem létezne a korábbi és jelenlegi pedagógusai és tanulói nélkül, akik odaadó munkájukkal, elkötelezettségükkel, elhivatottságukkal és szorgalmukkal hozzájárultak működéséhez és fejlődéséhez.

Szeretnék köszönetet mondani a szerkesztőknek, kollégáknak, tanítványoknak, szülőknek, akik hozzájárultak a kiadvány megszületéséhez.

Az olvasáshoz kellemes időtöltést kívánok!

Budapest, 2025. április

Sándorné Liptai Annamária
igazgató

Ötven év hosszú idő. Ha a Darus falai mesélni tudnának, rengeteg történetet osztanának meg velünk, de az igazi történetek nem a falakban rejlenek, hanem azokban az emberekben, akik ezt az iskolát élettel töltötték meg. Diákokban, akik tele kíváncsisággal, álmokkal, néha félelemmel lépték át az iskola küszöbét; tanárokból és munkatársakból, akiktől a gyerekek tudást, támogatást, szeretetet, és ami a legfontosabb: egy életre való útravalót is kaptak.

Ezzel a gyűjteménnyel emléket szeretnénk állítani mindannak, amit együtt teremtettünk meg az elmúlt fél évszázadban. Felidézzük az első éveket, a színes programokat, kirándulásokat, az ünnepi pillanatokat és mindennapok apró csodáit is.

Ünnepeljünk együtt!

Boldog születésnapot, DARUS!

Balázs Zsuzsanna

1.

Az elmúlt nyáron egy meghívást kaptam az első osztályom osztálytalálkozójára. Izgatottan készülődtem, hiszen évtizedek óta nem hallottam róluk. A találkozás előtt fényképek között keresgéltem, s próbáltam felidézni a kezdeti éveket.

A főiskolát követően kerültem a Darusba, ami nagyon megtisztelő volt számomra, hisz kerületünk egyik neves tantestületéhez csatlakozhattam. Mikor elkezdtem dolgozni, az ötödik évfolyamon hat osztályunk volt, óriásinak tűnt a gyerekek létszáma, az oktatás három épületben zajlott. Pályakezdőként örültem, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy osztályfőnökként is kipróbálhattam magam. Ez komoly kihívást jelentett, de a tapasztaltabb kollégáktól sok segítséget kaptam. Nemcsak szakmai segítséget nyújtottak, hanem barátként is támogattak.

Az iskola légköre mellett a sok szabadidős program is elnyerte tetszésemet. Talán a legkülönlegesebbek az iskolai vándortáborok voltak. Ilyenkor egy hétig hátizsákkal vándoroltunk településről településre. Ma már elképzelhetetlennek tűnik az a távolság, amit ilyenkor megtettünk. Iskolai tornatermekben, eldugott kulcsosházakban volt a szállásunk. Az ellátásról magunknak kellett gondoskodni, a helyi vegyesboltokban vásároltunk, sokszor mi főztünk. A közös ebédkészítés mindig jó hangulatban zajlott, s ha valami nem a legjobban sikerült, az sem volt probléma. Emlékszem, az egyik kirándulás után későn érkeztünk vissza a szállásunkra, amit már bezártak, így az egész csapatnak a kerítésen keresztül kellett bemászni. Az első tanéveket követően úgy éreztem, hogy ebben az összetartó közösségben megtaláltam a helyem, elkötelezett tanárokkal dolgozhattam együtt, akiktől sokat tanulhattam. Lehetőségem nyílt arra, hogy több területen kipróbáljam magam.

A gyerekeknek köszönhetően felejthetetlen élményekben volt részem, a jókedvű órákra, a különleges kirándulásokra, a külföldi nyaralásokra, az iskolai rendezvényekre mindig nagy örömmel gondolok vissza.

Peitliné Hlavay Éva

2.

Szülői emlékek:

Mindhárom gyermekem a Darus iskola tanítványa volt. Biztos alapokat kaptak az iskola pedagógusaitól ahhoz, hogy tudásukat továbbfejlesztve megállják helyüket a felnőtt életben. Középső gyermekem fokozottabb odafigyelést kapott a tantestülettől, mivel 10 éves korában daganatos beteg lett. Az intézményvezetés minden segítséget megadott ahhoz, hogy a tanító nének házhoz jöhessenek tanítani abban az időszakban, amikor gyermekemet a kórházi kezeléseik között pár napra hazaengedték az orvosok. Ezúton is hálásan köszönöm a tantestületnek az emberséges hozzáállást!

Munkatársi emlékek:

A sors úgy hozta, hogy nemcsak szülőként, hanem munkatársként is tagja lehettem az iskolának. 15 évig voltam iskolatitkár. Ez idő alatt sok kisgyermek jött hozzám ilyen-olyan kéréssel. Emlékeimben megmaradt pár kedves megszólítás, mondat, megjegyzés, ahogy az őszinte gyerekszáj közöl valamit a felnőttel. Íme néhány a legemlékezetesebbekből:

- Csókolom! Én a főtitkár nénit keresem.
- Én a Zsuzsi anyuka néninek szeretném odaadni ezt a papírt. (Zsuzsi lányom osztálytársa keresett így).
- Azt a doktornénit keresem, aki sebtapaszt ad, mert elszakadt a bőröm.
- Egyszer egy kislány krokodilkönnyekkel jött hozzám:
  - Szálka ment a kezembe, kiszeded?
  - Persze, gyere! Mutasd a kezecskéd! - kihúztam a fiókomat, kivettem a tetején lévő ollót, mert alatta voltak a tűk. Meglátta a kislány, és könnyes szemekkel kérdezte:
    - Akkor most levágod az ujjamat?
- Volt egy kisfiú, aki egy időben szinte hetente jött hozzám, hogy nem érzi jól magát, hívjuk fel anyukáját. Általában telefonon le tudtuk rendezni a "problémákat". Egy

alkalommal sehogy se lehetett megnyugtatni a kisiút. Eszembe jutott, hogy van egy kis porcelán, hóember formájú cukortartó, amelyben mentolos cukorkákat tartottam.

Azt mondtam neki:

- Nézd csak, ebben csodacukorkák vannak! Vegyél el egyet belőle, szopogasd el, és jobban fogod magad érezni.

Örömmel vett ki egyet belőle, és már el is felejtette, hogy fáj valamije. Visszament az osztályba. Aznap még 4-5 kisgyerek jött ugyanabból az osztályból, hogy fáj a torkuk, és kérnek a "csodacukorkából".

Vörös Zsuzsa

3.

Darusos éveim

2016-ban, 58 évesen egy új élet kapujában álltam.

Ekkor már a lányaim Budapesten éltek, ott képzelték el a jövőjüket, én pedig 200 km-re tőlük, Békéscsabán lakom, dolgozom... Hogyan tovább? Maradjak-e szülővárosomban, ahol egész életemet töltöttem, szeretett iskolámban, ahol 31 évet tanítottam, vagy kövessem a gyerekeimet?

Nagy döntés előtt álltam.

Végül tépelődéseimnek egy régen várt esemény vetett véget: 2016 májusában megszületett az első unokám! Ekkor felrémlett bennem egy kedves, szeretett igazgatónőmmel történt régi beszélgetés, amikor ő pont ilyen élethelyzetben volt, mint most én: „Dóra! Addig kell menni, amíg a gyerekeknek van rád szükségük, nem akkor, amikor neked lesz rájuk szükséged.”

Döntöttem: mellettük a helyem!

Ezután nagyon felgyorsultak az események. A 18. kerületbe költöztem, és pályáztam több iskolába is. A Darusba behívott az igazgatónő, Bakos Péterné Zsóka egy beszélgetésre, és nagy öröömre fel is vett. Tehát szeptembertől várt az új iskolám, DARUSOS leszek! Bár ekkor még nem tudtam, mit is jelent darusosnak lenni.

Gondolhatják, nagy volt az izgalmam: egy új iskola, új közösség, új gyerekek, új szokások..., egy új élet!

Kergetőztek a kérdések a fejemben: jól döntöttem?... Ezt akartam?... Milyen lesz?... Befogadnak?

Aztán eljött az augusztusi alakuló értekezlet napja. Szorongva, remegő térdekkel léptem be az iskola kapuján, a szívem a torkomban dobogott..., és egyszeriben választ kaptam a nyugtalanító kérdéseimre.

Kedves, mosolygós érdeklődő tantestület várt. Balázs Zsuzsi kolléganőm – látva bizonytalan téblábolásomat – azonnal kézen fogott, és körbevezetett az akkor még idegen iskolában. Ez olyan szívmengető pillanat volt, hogy azonnal enyhülni kezdett addigi szorongásom, és láttam: JÓ LESZ ITT NEKEM!

És jó lett.

Az első évben két 5. osztályban kezdtem magyart tanítani. Szerettem őket, kedves, nyitott, érdeklődő gyerekek voltak. A két osztályfőnök, Kóra Márti és Rózsavölgyi Mónika segítettek

a munkámat. Bármivel fordulhattam hozzájuk, hiszen új szokásokat, rendet kellett megtanulnom.

A következő évben aztán én is osztályfőnök lettem. Egy két tanítási nyelvű osztályt kaptam. Nagy megtiszteltetés volt ez számomra! Sok szép, okos, kedves, tehetséges gyereket taníthattam, akik mára okos, kedves, szép, tehetséges fiatal felnőttekké váltak. Ajándék volt ez az osztály a pályám végén. Velük befejezni egy életpályát nagyszerű érzés volt. Ők elballagtak, és velük együtt én is „elballagtam”, nyugdíjba mentem. De őket nem feledem!

Emlékszem...

...kirándulásokra, filmforgatásra, sportnapokra, Luca-napi vásárookra, nagy beszélgetésekre, a csodás énekkarra, ünnepi műsorokra, osztálydekorálásra, nagy összeveszésekre és kibékülésekre... arra, hogy jó volt velük lenni, közöttük élni.

JÓ VOLT DARUSOSNAK LENNI!

Visszatekintve pályám utolsó öt évére, választ kaptam a 2016-os dilemmámra. Jól döntöttem. Azóta már négy unokám van, így a közelükben élve részese lehetek az életüknek.

Köszönöm, Darus! Köszönöm, kedves kollégák! Köszönöm, kedves gyerekek és szülők!

Tóth Dorottya

4.

21+2 év a Darusban

Amikor Balázs Zsuzsi megkért, hogy írjak néhány gondolatot a Darusban eltöltött éveimről, emlékeimről, akkor az első gondolat, szó, amely eszembe jutott, az(ok) a barátság(ok) volt(ak). Pedig nem diákként emlékezem vissza, hanem tanítóként, kollégaként.

1995 szeptemberében, a FEAL épületében kezdtem el dolgozni, napközis nevelőként, 6 év gyēs után, amelyet a gyermekeimmel töltöttem otthon. Szinte pályakezdőként, mivel a fiaim születése előtt 5 évet tanítottam csak. Elsősökhöz kerültem, amitől én is félttem, nem csak ők, de olyan tanítópárt adott nekem a sors, akihez azóta is jó barátság fűz, pedig ma már több ezer kilométer távolságban élünk egymástól. Springer Anitával szuper 3 évet dolgoztunk együtt a legnagyobb egyetértésben, és úgy gondolom, hogy ez a gyerekek megalégedésére is szolgált. Aztán az iskolavezetés döntése után a 4. évben már külön osztályt vezettünk, én átkerültem a nagy épületbe, de a munkakapcsolatot és a barátságunkat így is tovább ápoltuk.

1998 szeptemberétől csak harmadik és negyedik évfolyamon tanítottam egészen nyugdíjba vonulásomig. Sok támogatást kaptam Tóth Zsuzsa kolléganőmtől és főnökömtől is egyben, mivel egészen 2016-ig Ő volt az igazgatóhelyettesünk. Több osztályban tanítottunk együtt, ő matekot, én magyart. Szoros munkakapcsolatban, egymást segítve dolgoztunk együtt a 3.- 4. évfolyamon. Mindig számíthattunk egymásra azokkal a kolléganőkkel is, akikkel párhuzamos osztályokban dolgoztunk. Endre Edit és Deák Zsuzsi személye mindig biztos támasz volt azokban a helyzetekben is, amelyek akár egy betegségből adódó probléma okán, akár a nehezebben kezelhető gyerekek esetében tette próbára az embert. Sajnos csak 2 évig terelgettünk egy osztályt Balázs Zsuzsival, aki fiatalos lendületet hozott akkor az iskolában töltött napokba, de a korkülönbség ellenére is egy máig tartó barátság alakult ki köztünk.

Nagyon sok kellemes emlék ötlük fel az emberben, amikor a Darusra gondol. Fantasztikus ünnepi műsorok, amelyhez én is többször hozzájárultam a gyerekekkel, akik mindig tudásuk legjavát adva tettek bele egy-egy szereplésükbe apait-anyait. Ezeket az ünnepélyeket még rangosabb színvonalra emelte csodálatos gyerekkórusunk, Bakos Péter vezetésével. Még most is libabőrös vagyok, ha visszaemlékszem a Zúgjátok, harangok c. daluk előadására.

Több külföldi kiránduláson is részt vettünk, amelyekről mindig élményekben gazdagon jöttünk vissza. Az erdélyi 3 nap felejthetetlen volt, ahogyan a tutajozás a Dunajec folyón szintén, vagy

az ausztriai kirándulások. De nem kellett ahhoz messzire mennünk, hogy jókat beszélgessünk, nevezzünk a folyosón (pedig néha már a becsöngő is megszólalt) vagy a tanáriban.

A karácsonyi fehér asztal meghitt hangulata, Zsóka idézetei még most is sokszor eszembe jutnak.

És a Darus-napok versengései, amikor teli torokból szurkolt mindenki a saját nebulóinak, vagy az irodalmi versenyek, ahol úgy drukoltam a tanítványaimnak, hogy jobban izgultam, mint ők, és akár nyertünk, akár nem, mindig büszke voltam rájuk.

Furcsa hely az iskola! Alapvetően a tanulás legfontosabb intézménye a gyerekeknek, a tanítóknak és a tanároknak pedig a tanítás a legfontosabb feladata itt. Mégsem ezekre emlékszik vissza az ember leginkább, hanem az emberi tényezőkre, a közös élményekre, amelyek legtöbbször az iskola falain kívül zajlanak. Az osztálykirándulások, erdei iskolák jelentették a legkellemesebb együtt-töltött időt a gyerekekkel, ahol mindig jobban megismerhettük őket, és sokszor tapasztaltuk, hogy mennyire mások tudnak lenni nem iskolai körülmények között.

A címben az itt töltött éveimet jelöltem, amelyben volt egy törés, mivel 2016-tól 2022-ig egy másik iskola kihívásainak tettem eleget, de a szívem visszahúzott a jó, öreg Darus falai közé.

Sosem felejttem el, amikor 6 év után újra megjelentem az alakuló értekezleten...Mintha el sem mentem volna. Olyan szeretettel fogadtak (vissza), amely bizonyítja, hogy a Darus kitörölhetetlen az ember életéből, hogy itt otthon vagy! A sors érdekessége, hogy az utolsó két aktív évemben szintén Anita nevű párom lett, Anderkó Anita, akit persze már régebről ismertem, de igazán közel ekkor kerültünk egymáshoz, és nagyon boldog voltam, hogy ezt a két évet vele, és az általa elindított osztályával tölthettem.

Ma már fél éve nyugdíjas napjaimat töltöm, de heti rendszerességgel követem a Darus eseményeit, és büszkeség tölt el, hogy látom, milyen sokszínű, gyerekbarát iskolában taníthattam!

Juhász Zsuzsa

5.

$$8+8 = \heartsuit$$

A fenti matematikai egyenlet az én iskolás emlékeim megoldása. Mint "Darusos" diák az általános iskola 8 évét töltöttem ott, megannyi csodaszép emléikkel. Meleg szívvel gondolok a tudásra, amit kaptam és pedagógusaimra, akik átadták.

Drága Tóth Zsuzsanna, aki mint osztályfőnököm a 3.-4. évfolyamon mindig velünk és értünk volt, állandóan mosolygott és csillogó szemmel örült sikereinknek.

Büszkén gratulált, amikor mint a Budapesti Tanítóképző Főiskola friss diplomása, a Darus iskolában kezdtem ugyanolyan csillogó szemmel tanítani az óvodából érkezőket.

S itt kezdődött a második 8 év. Gyönyörű évek voltak, imádtam a tanítás minden percét, tanulók, szülők, kollégák egy csapatban, közös célért tettünk és haladtunk.

A Darusban tanított évek száma bizonyosan több is lett volna, ha a szerelem nem visz el az óceán túlsó oldalára. Szívemben él megannyi emlék:

tanítványaim szeretete, versenyek sikerei, meghitt ünnepélyek, jó hangulatú bálók és mély barátságok, amiket a távolság és az idő sem tudott elszakítani.

Köszönöm Juhász Zsuzsanna és Sárík Anikó a barátságot és a szeretetet.

In memoriam Tóth Zsuzsanna.

Los Angeles, 2025. február 14.

Emlékeit lejegyezte: Springer Anita

6.

Gondolkodtam, tehát még vagyok.

Olyan vagyok, mint egy idősebb fa, melynek ágai azt mutatják, hány ággal kötődöm a Darus sulihoz.

1. Ifivezetőként a klubnapközi intézményében kerültem először kapcsolatba a Darussal. Délutánonként szívesen csatlakoztam bármely szakkör életéhez (ping-pong, természetismeret, beszélgetés, olvasás...) Hú, de rég volt!

2. Fiam 2.osztályos korában lett "DARUSOS". Olyan tanítókkal került kapcsolatba (általa magam is), akiket a mai napig hálával emlegetünk. Felötlenek az emlékek: a táborok, sportversenyek, vidám farsangok, kemény tantárgyi versenyek. Mikor eltört a válla, szinte mindenki versenybe szállt az osztályban, hogy segítsen neki az órai munkában és utána is. Jó csapat voltak!

3. Eljött egy újabb kapcsolódási pont: egy EU - s pályázat. A már ismert pedagógusokon kívül még több értékes embert ismertem meg. A bemutatókat, workshopokat ma is meg kellene tartani a képzésben résztvevőknek. Mindig őszinte és gyümölcsöző volt az együttműködés a darusos pedagógusokkal.

4. Ez az ág számomra egy egészen más perspektívában mutatta meg a Darus igazi arcát...Mert DARUSOS tanító lettem. Olyan szeretettel és tisztelettel fogadtak, amire nem számítottam. Kaptam egy olyan "a" osztályt 28 csupaszív gyerekekkel, amire minden tanító összetenné a két kezét. Szinte mindenre nyitottak voltak. Úgy szívták be a " tudományt", mint a szivacs. Több házi és kerületi versenyt nyertünk a két év alatt.

Karácsonykor mindenki elmondta, mit kíván. Én egy unokát kértem. Szinte egy emberként sírtunk, amikor kiderült, hogy jól drukoltak.

Nyári táborunk, kirándulásaink, családi programjaink felejthetetlenek számomra, de remélem, számukra is. Kötelező olvasmányaink egyikének szerzőjével személyesen is találkozhattunk. Soha nem felejttem el egyik tanítványom által feltett kérdést a beszélgetés során: "és Petőfi Sándorral mikor találkozunk?". Hát ilyen volt az első osztályom.

Utána következő két társasággal is felejthetetlen farsangokat, meccseket, kirándulásokat éltünk át. Luca-napi bevételünkből fenyőfát vettünk, cipelték a gyerekek felváltva (7 év alatt 7 fenyő). Gyermekvasúton vetélkedtünk, utána fagyiztunk a Bazilika lépcsőjén, futottunk március tizenötödikén, úsztunk, fánkot sütöttünk, virágot ültettünk, jurtában aludtunk.

Utolsó évemben egy izgalmas társasággal hozott össze a sors. Olyan szeretetet és pozitív energiákat kaptam tőlük, amit a kovid sem tudott megszakítani. Olyan együttműködés volt tanulók, szülők és tanítók között, amit a szívemben őrzök a mai napig. Több tanítványommal vagy szüleikkel tartom a kapcsolatot. Ez olyan jó...

Húha, úgy látom, a kollégákról kevés szó esett, pedig legalább ennyit tudnék írni róluk is! De nem szeretnék senkit név szerint említeni. Vannak, akikkel több, mint 40 éve ismerjük egymást, de az újak is a szívemben vannak. Messze költöztem a fővárostól, de nem a kilométereken múlik a kapcsolat. Itt az Őrségben is meglátogattak már tanítványok, szülők, kollégák. Ha a városban járok, mindig benézek a suliba, mert szeretettel fogadnak az ott dolgozók. A gyerekek már nem ismernek, de nem baj, mert nekem ők is DARUSOSOK.

Sztanó Babszi

7.

Emlékeim 43-45 év távlatában

Középiskolai tanári diplomát az ELTE TTK matematika-fizika tanári szakán 1977 júniusában kaptam. Az 1977/78-as tanév megpályázható pedagógus állásai egy úgynevezett „Zöld füzetben” jelentek meg (a Darus is benne volt!), még 1977. május-júniusban. Csak az abban szereplő pedagógus állásokra lehetett jelentkezni. Szerettem volna Pesten elhelyezkedni, és egy szerencsés véletlen segítségével még az államvizsga előtt kapcsolatba léphettem az akkori igazgatóval, Pilhoffer Ferencel.

1977 augusztusában középiskolai tanári diplomámmal a kezemben boldogan jelentem meg a tantestületi alakuló értekezleten. Szeptembertől a 4.a sport tagozatos osztály osztályfőnöke és matematikatanára lettem. Matematikát a 4.c, 4.d, 4.e osztályokban is, fizikát két 6-os osztályban kaptam. Osztályfőnöki adminisztráció: napló, anyakönyv, bizonyítvány, szaktanári adminisztráció: tanmenet - komoly kihívást jelentettek. Egyedül az óravázlat volt jó ismerősöm a tanítási gyakorlatról.

Tanítási gyakorlatom ötödévben matematikából 12 óra a Radnóti Gimnáziumban, és 12 óra fizikából az I. István Gimnáziumban. Egyetemi tanítási gyakorlatommal, illetve tanítási tapasztalatommal (16, 17 éves gimnazisták) a Darusban nem sokra mentem. Az első hónap nem volt könnyű, az osztályom olyan volt, mint „egy zsák bolha”: eleven, nyüzsgő, csacsogó, nyafogó stb. A szülőkkel már a kezdetektől jó kapcsolat alakult ki, mindenben segítőkészek voltak (osztálydekoráció, virágok, kirándulások, szabadidős tevékenységek, sport). Egy tavaszi szabad szombaton a szülők „Sportol a család” vetélkedőt szerveztek, ahol saját gyerekükkel együtt versenyezhetek. Ez „mindkét félnek” és persze nekem is nagy élményt jelentett.

Szülői értekezletek, fogadóórák hangulatán mindig az érződött, hogy közös az érdekünk: a GYEREKEK FEJLŐDÉSE. A szülők aktivitása a tanórán kívüli elfoglaltságok szervezésében mindegyik tanévben nagy segítséget jelentett számomra. Kötelező családlátogatásokon a kötetlen beszélgetések sokat segítettek a gyerekek megismerésében; a 7., 8. osztályban a továbbtanulási lehetőségek kiválasztásában.

A „zsák bolhából” egyszer csak jó osztályközösség lett. Meglepő és megható emlék az osztály által önállóan szervezett március 15-i ünnepi osztályműsor (7.-es, vagy 8.-os korukban).

Jóleső érzéssel emlékszem a 25 éves osztálytalálkozóra, a „Paulaner sörözőben” a vacsorára és az élménybeszámolókra. Hosszú lenne felsorolni kiből mi lett. Felnőttek, büszke voltam rájuk!

Mit adott a Darusban eltöltött idő? A következő 30 évhez sokat, fontos ismeretekkel és tapasztalatokkal lettem gazdagabb: mi az általános iskolai matematika, fizika tantárgyak tananyaga és követelménye, mit várhatok el a diákoktól, milyen ismereteikre építhetek. Ezeket hasznosnak és fontosnak tartottam.

Személyesen is „gazdagodtam”. 1981 augusztusában új felsős igazgatóhelyettes jött a Darusba: Csonka József. A kezdeti munkakapcsolatból már 43 éve tartó boldog házasság lett!

Budapest, 2025. április 4.

Csonkáné Nagy Mária

8.

Kedves Darus iskola!

Miért vagyok hálás Neked?

Óvodásként hazafelé sétáltunk, és vágyakozva figyeltelek téged.

Hívogatón nézett rám a sok ablakod, a gyönyörű udvarod, barátságos, nyugodt környezeted. Irigykedve figyeltem az épületből kilépő vidám, élményekkel teli diákokat.

2017 szeptemberében eljött a várva várt nagy nap, én is iskolás lettem a Darus iskola falai között.

Itt tanultam meg írni, olvasni, számolni, tudom a szorzótáblát. Megtanítottál a tanórákon figyelni, hogyan kell tanulni, vázlatot írni, a szünetekben játszani, kikapcsolódni. Rengeteg kedves emlékem van a tanórákon kívüli foglalkozásokról is: kirándulásokról, színházi előadásokról, sütögetésekről, bowlingozásról.

Számtalan kiváló pedagógus segítette a beilleszkedésemet, mutatott helyes irányt, és tanított meg új dolgokat a minket körülvevő világ működéséről.

A tanárok, az iskolában dolgozó felnőttek, az iskola- és osztálytársaim, mi együtt keltettünk életre téged. Minden tanévben tíz hónapot töltöttem itt, te lettél a második otthonom.

Az alsó tagozatos tanító nénik tyúkanyóként óvtak, védtek minket négy éven keresztül.

2021 szeptemberében felső tagozatos lettem, és megkaptam életem legjobb osztályfőnökét. Segítségével a vilájárvány által kicsit szétszakadt közösségünk tagjai újra összekovácsolódtak. Tanulással és élményekkel teli boldog évek következtek.

Lelkiismeretes tanárainknak köszönhetően sikeresen teljesítettük a központi írásbeli felvételi kihívásait - a szóbeli még előttünk áll -, ami emlékeztet arra, hogy hamarosan búcsúznunk kell. Lassan eltelik az iskolás éveim első nyolc esztendeje. Te befogadtál, tanítottál, neveltél, hogy az életem következő szakaszában meg tudjam valósítani az álmaimat.

Nyolcadikosként újra eszembe jutottak azok a napok, amikor óvodás koromban hazafelé sétáltunk, és vágyakozva figyeltelek téged. Most kíváncsian, izgatottan, kissé rémülten várom a középiskolai éveket.

Örülök, hogy része lehettem ennek az 50 éve íródó történetnek. 😊

Hálásan köszönöm tanítóimnak, tanárainknak, az osztályfőnökeimnek, az iskola dolgozóinak, a társaimnak; Neked: Darus iskola!

Budapest, 2025.01.31.

Szeretettel: Egy ballagó diák és szülei

9.

Első lakóként költöztek szüleim az akkor még KISZ- lakótelepre. Én már oda születtem, rengeteg kisgyerekekkel együtt. Baráti, igazi családi közösség volt, új játszóterekkel és környezettel. Bár a mai játékokhoz mérten életveszélyesnek tartott vasrakéta volt a mindennapjaink része, mégis felejthetetlen a sok közös élmény.

A '70-es években kezdtem meg a tanulmányaimat az akkor még újnak számító Darus Utcai Általános Iskolában. Gyerekfejjel olyan hatalmas épület volt, de most, felnőttként, ha belépek, minden egy kicsit kisebb már. Szerettem oda járni, bár őszintén megmondva, saját hibámból a tanulás nem volt zökkenőmentes.

Egy érdekes történetet szeretnék megosztani, amely nagy öröm volt számomra, de másoknál egy ideig irigység tárgyát képezte. A pontos dátumra nem emlékszem, de a '80-as évek legelején az osztályunkat kiválasztották, hogy kísérleti jelleggel mi vagyunk a szerencsések. Mire? Az akkor még kötelező szombati tanítási nap alól történő felmentés vonatkozásában. Mindenki másnál egy kicsivel később vezették be. SZABAD SZOMBAT!!! HURRÁ!!! Felért egy vakációval.

Emlékszem az első ilyen szombatra, amikor becenevén „Totyi” barátommal találkoztam a házunk mögött lévő játszótéren. Az Ő kezében iskolatáska volt, nálam egy labda. A számomra örömteli pillanatot csak egy valami árnyékolta be: arra nem gondoltam, hogy ha a játszótársaim nagy része iskolába megy, akkor kivel fogok focizni? Mert mi még közösségben, kint a szabadban éltük az életünket!

Hála Istennek, ez egy rövid időszak volt, és újra együtt lehetett a csapat!

Ruttensdorfer Béla

10.

Szép lassan kialakult az életem: reggel ébresztő, irány a sulis, délután edzés, este haza, alvás. Tanulás? Arra nem pazaroltam sok időt, az órákon figyeltem, az bőven elég volt. Ha hiszed, ha nem: az általános iskolában négyes, ötös voltam mindenből, persze főleg a testnevelést szerettem. A focinak már akkor is sokat köszönhettem, mert az igazgatóhelyettes (Karcsi bácsi, a hatalmas pecsétgyűrűvel 😊😊) szervezte az iskolai csapatot, és mert sokszor győztünk, megmentett néhány intőtől, kihúzott néhány meleg helyzetből. Egy idő után ugyanis bármi történt, a tanárok meg sem kérdezték, ki rosszkodott, maguktól mondták: Bongó-ikrek, Hermann, Torghelle, gyerünk az igazgatóhoz! A Bongó-tesókkal, Norbival és Krisztiánnal és Hermann Petivel csak a csínytevésen törtük a fejünket. Sosem felejttem el (szeptember 1-én 😊😊😊) azt az esetet, amikor makkot tettünk a tanári asztal lábai alá. A tanítónő rátámaszkodott, és...puff. Már mehettünk is az igazgatóhoz. Nem voltunk mintagyerekek, ez igaz, a magatartással voltak problémáink.

Az iskola arra volt jó, hogy ne unatkozzunk délelőtt, de alig vártam, hogy mehessek edzésre – semmi más nem érdekelt.

Természetesen nem csináltunk mást (ha engedte az időjárás, és a házi készen volt 🌀🌀🌀) csak fociztunk a szünetekben is!

Dobossy Kati néni volt az osztályfőnökünk.

Torghelle Sándor

11.

Az általános iskola meghatározó része volt az életemnek. Nemcsak a tudás alapjait szereztem meg itt, hanem a tanulás iránti szeretet is itt alakult ki bennem, és egy második otthonra leltem az iskola falai között, ahol biztonságban érezhettem magam, és napról napra fejlődhettem. Az évek során rengeteg emléket gyűjtöttem, amelyek mind hozzájárultak ahhoz, hogy azzá váljak, aki ma vagyok.

Még élénken emlékszem az első osztály első napjára, amikor megszeppenve léptünk be a tanterembe. Az ismeretlen környezet és a rengeteg új arc egyszerre volt izgalmas és ijesztő, de ahogy teltek a hetek, egyre otthonosabbá vált minden, idővel kialakultak az első barátságok, egyre magabiztosabban formáltuk a betűket, és lelkesen fedeztük fel a számok világát.

Ugyanakkor az iskola több volt, mint pusztán tanórák és házi feladatok sora, hiszen számos örök élményt szereztem a Darusban töltött idő alatt. Az alsós években nyaranta a Szelidi-tónál táboroztunk, ahol napközben izgalmas programokon vettünk részt, este pedig együtt beszélgettünk és nevettünk a tábortűz mellett. Felső osztályban pedig a fertőbozi tábor nyújtott különleges élményt: itt nemcsak a német nyelvtudásunkat mélyíthettük el, hanem kulturális programokon is részt vettünk. Esténként közösen írtunk német nyelvű naplót, amit otthon büszkén mutattunk meg a szüleinknek.

Az osztálykirándulások szintén fontos részét képezték az iskolás éveimnek. Különösen az erdélyi utazás maradt emlékezetes számomra. Bár szinte minden percünk be volt osztva a gondosan megtervezett programok miatt, mégis felejthetetlen élmény volt felfedezni Erdély gyönyörű tájait, megismerni a történelmét, és bepillantást nyerni az ott élő diákok mindennapjaiba, emellett még közelebb hozott minket egymáshoz az ott eltöltött hét nap.

Az iskola évfordulóját minden évben a Darus-napokon ünnepeltük. Ilyenkor az iskola összes tanulója együtt játszott és versenyzett, sporteseményeken és ügyességi feladatokon vettünk részt, ami még jobban összekovácsolta a közösséget. Ugyanilyen izgalommal vártuk a sulibulival egybekötött farsangi multságokat is, ahol mindig nagy volt a tét, hiszen itt dőlt el, hogy mely osztályok juthatnak tovább az alapítványi bálra, hogy ott is felléphessenek a táncukkal. Ezek az események nemcsak szórakoztatóak voltak, hanem megtanítottak arra is, hogy milyen jó érzés együtt dolgozni egy közös célért.

A nyolcadikos keringő volt az egyik legszebb és legmeghatóbb pillanat az itt töltött éveim során. Hónapokon át készültünk rá, és amikor végre elérkezett az este, fehér, habos-

babos ruhákban léptünk a Rózsa színpadára. A meghitt hangulatot csak fokozta, hogy tudtuk, egy korszak végéhez közeledünk.

Nemcsak a nagy események voltak emlékezetesek, hanem azok a hétköznapi pillanatok is, amikor azzal tölthettem a szabadidőmet, amit igazán szerettem. A rajzsakkör különleges helyet foglalt el a szívemben, hiszen itt szabadon alkothattam, és mindig inspiráló volt a közös munka a többiekkel. A könyvtárlátogatások pedig külön örömet jelentettek számomra: amikor osztályostul mentünk, sosem tudtam ellenállni, és mindig egy halom könyvvel tértem haza.

A tanulmányi versenyek is fontos részét képezték az általános iskolás éveimnek, ezek közül a csapatversenyeket szerettem leginkább. Bár nem mindig mi zártunk az élmezőnyben, minden egyes verseny lehetőséget adott arra, hogy új ismeretekre tegyünk szert, és csapattársainktól is tanulhassunk. Kiemelkedő élmény volt számomra az, amikor egy országos matematikaversenyre jutottunk be, és Nyíregyházára utazhattunk, ekkor nemcsak tudásunkat tehetjük próbára, de egy másik várost is felfedezhettünk.

Bár az általános iskola kapui már bezárultak mögöttem, ezek az emlékek örökre velem maradnak. Az itt szerzett tapasztalatok és barátságok formáltak, és mindig szívesen gondolok vissza erre az időszakra, amely egyszerre volt kihívásokkal és maradandó emlékekkel teli.

Molnár Petra

12.

Darusos élmények

Milyen is volt a Darusban tanulni? Sokszor feltettem magamnak ezt a kérdést, főleg a ballagás után, amikor visszagondoltam a 8 évemre. Ha röviden és tömören kellene megfogalmaznom, azt mondanám, hogy felejthetetlen volt.

Minden 2014-ben kezdődött, amikor még kislánycént, félve, de mégis izgatottan léptem be az iskola kapuján. Nem tudtam, mi vár rám, hogy mennyi új embert ismerhetek meg, de aztán a visszahúzódó, félénk kislányból 8 év leforgása alatt egy teljesen új ember lettem. Az első két évet a Fealban töltöttem, ahol Edina néninek és Emőke néninek köszönhetően egy rendes, összekovácsolt, pozitív osztály tagja lehettem, ami kifejezetten fontos volt, hiszen később az osztályunk közötti összetartás alapozta meg a közös élményeinket, a sok viccet és a felejthetetlen nevetéseket. Utólag visszagondolva hihetetlenül gyorsan eltelt ez a 8 év, amit akkor természetesen nem így gondoltam, kifejezetten lassúnak éreztem az idő múlását egy-egy énekefelelés közben, vagy egy ingafutás alatt. Szerencsére egy olyan osztályközösség részese lehettem, ahol sok emberrel baráti szintre emelhettem a kapcsolatomat, amelyek még a mai napig tartanak.

Soha nem fogom elfelejteni, amikor 3. osztályosként bekerültem a csendes Fealból a nyüzsgő nagy épületbe, ahol mindig történt valami. A folyosón nem mertem a nagyobbakra nézni, de mégis titkon olyan akartam lenni, mint ők, és felnéztem rájuk.

A 8 év alatt sok kiváló osztályfőnökünk volt, akik mindig arra törekedtek, hogy a legkomfortosabban érezzük magunkat a piros-fehér iskola falai között, így számos kiránduláson, élményen vettünk részt, melyeken annyi csodás pillanatot éltünk át, hogy napokig sorolhatnám. Mégis, az utolsó évre kovácsolódtunk össze igazán, amikor már belegondoltunk, hogy nemsokára közeleg a ballagás, és vár ránk a nagybetűs élet. Osztályfőnökünk, Éva néni mindig igyekezett a magyarórákat színesebbé tenni, hiszen tudta, hogy az osztály nem szimpatizált túlzottan a nyelvtannal és a különféle költők életével, ennek ellenére a közös óráink alatt számos szórakoztató pillanatot éltünk át. Sokszor eszembe jutnak a földrajzóra felelések, ahol próbáltunk súgni egymásnak, a rajzóra, ahol egymás szebbnél szebb rajzain nevtünk, vagy akár a matematikaóra, ahol Hajni néni próbálta megértetni velünk az adott anyagot, sokszor sajnos hiába.

Összességében hálás vagyok, hogy darusos lehettem, köszönöm a tanároknak és az osztálytársaimnak az emlékezetes élményeket, amelyekre mindig szeretettel gondolok.

Szabó Tara

13.

Darusos emlékeim

A legelső emlékem a Darusról az, amikor a csipegetőn, 6-7 évesen megismertem a leendő osztályfőnökömet, és akkor döntöttem el, hogy ide szeretnék járni. Nem is bántam meg ezt a döntést, hiszen rengeteg élménnyel gazdagodtam. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy szerencsés vagyok, hogy olyan tanáraink voltak, amilyenek. Lelkesen tanítottak, biztattak, amikor szükség volt rá, és bármikor fordulhattam hozzájuk segítségért.

Sokszor – most tizedikben is – sokat segít, ha visszaemlékszem például egy-egy matek- vagy magyarórára, hogy megértsem, amit most tanulok. Németesként – valljuk be – nem mindig örültem az év végi vizsgáknak, de valójában nagyon sokat segítettek, hogy hozzászokjak a vizsgahelyzetekhez, amelyekre egyre többször van szükségem mostanában

A tanulás mellett azonban a szórakozás is a mindennapok része volt. Ha visszagondolok, nem sok olyan nap jut eszembe, amikor ne történt volna valami izgalmas. Úgy érzem, hogy egy kifejezetten jó osztályközösség tagja lehettem, ahol mindig történt valami vicces vagy érdekes. Az osztálykirándulások különösen jól teltek, egyre közelebb kerültem az osztálytársaimhoz, barátaimhoz, akikkel most is rendszeresen találkozom. Mindig szerettem sportolni, és erre is sok lehetőségem volt az iskolában. Nagyon élveztem a sulis és kerületi sportversenyeket, a rájuk való készüléssel együtt. De a kedvencem mindig a tesiórai focizás volt a többiekkel. Persze, nem volt minden nap felhőtlen, de mindig sikerült megoldani az esetleges problémákat, túlesni a nehézségeken.

Jó érzéssel gondolok a Darusban töltött 8 évemre. Örülök, hogy ezt a nem kevés időt ebben az iskolában tölthettem, és remélem, még sokszor viszontláthatom.

Földi Míra

14.

Darusos emlékeim

Általános iskola. Milyen régen is volt már. 21 évesen, egyetemistaként, visszagondolni az ott eltöltött évekre igazán kettős érzéseket vált ki belőlem. 8 év alatt rengeteg minden történik egy ember életében, egy gyerek életében talán még több. Az emlékezetem nem mindent őrzött meg pontosan, ebben biztos vagyok, de az érzések, amelyeket kiváltott belőlem egy-egy tanóra, felelés vagy beszélgetés, jó ideig nem fognak elhalványulni.

Kezdjük a rosszakkal, mert naiv elképzelés volna, hogy a suliban csak boldog emlékek születnek. Sosem fogom elfelejteni azokat a kínos tesiórákat, amikor szekrényugrás és gerendán való ügyeskedés volt előírva, vagy éppen a kínzó iskolaköröket, amikor a lelkemet is elhagyva a második kör felénél jártam, a tüdőmről már nem is beszélve. Eszembe jut az első és egyetlen alkalom is, amikor nem készültem irodalomórára, és ezt az egyik „kedves” osztálytársam pontosan tudta, ahogy azt is, hogy melyik számot kell mondania ahhoz, hogy én feleljek. Az angolórákon való görcsös szorongást sem hagyhatom ki, hiszen sajnos egész életemben frusztrációt okozott idegen nyelven kommunikálni, akármilyen kedves és segítőkész tanáraink is voltak, ezen ők sem tudtak segíteni.

Most már azonban büszkén jelenthetem, hogy a szekrényeket ügyesen kikerültem, gerendát azóta sem láttam, viszont hetente kétszer magamtól állok futópadra, irodalomórára attól kezdve mindig készültem, gimiben is, és ötös érettségit írtam belőle, ahogy végül minden tantárgyból. Köztük angolból is sikerült ezt az akkor elképzelhetetlen célt elérni, sőt még nyelvvizsgám is lett! Többek között ezeket is köszönhetem a Darusnak, hiszen stabil alapokkal engedtek el.

Jöhetnek most már a jó emlékek is, hiszen abból is van jó pár. Péter bá énekórán előadott vicceire, Robi bá bocsánatkérésére, amiért 4-est kellett adnia, így nem lehettem kiváló, csak jeles tanuló, Vera néninél tett töri feleléseinkre, ahol igyekeztünk a szekrény elé szorult bajtársunknak segíteni, megsúgni a helyes választ, Hajni nénire, aki egyik farsang alkalmával színes egyéniségnek öltözött, Ágota néni tanítás után tartott kézműves egyletére és az ezzel a csoporttal tett bécsi utazásaimra is mindig emlékezni fogok. Életem első buliját is az iskola épületében éltem át, ahova a barátnőimmal nagyon lelkesen készültünk. Az első szerelemhez hasonlító érzés is ekkor bukkant elő, és sok évig kitartott. A b osztály soha nem tartozott a pedáns, szerény és halk kategóriák egyikébe sem. Volt sípszó, verekedés, hangoskodás és egy, a tanáriból idegesen kifutó tanár valószínűleg hozzánk igyekezett a szünetekben. Mindezek

ellenére tudom, hogy szerettek minket. Elteltek az évek, és már készültem a végzősök legnagyobb performanszára, az alapítványi bálra. Életem legcsodásabb ruhájában léphettem színpadra, egy olyan partnerrel, akivel addig a leghátsó padon osztoztunk, mert mindketten nagyon magasak voltunk és vagyunk ma is.

Pikk-pakk elérkezett a felvételi ideje, és alig vártam, hogy kiderüljön, hol folytatódik tanulmányi utam. Tisztán emlékszem, informatikaórán ért az akkor oly sokat jelentő jó hír, bekerültem a kiválasztott gimnáziumba. Hálás voltam és vagyok is a tanárainknak, akik mindig támogattak, és éreztették velem, hogy sokra fogom vinni az életben. Megfogadtam a ballagáson, hogy nem fogok sírni, de a társaim beszédei alatt eltört a mécses. Az a megtiszteltetés ért, hogy én adhattam át - két évfolyamtársammal együtt - az iskola zászlaját az utánunk következő végzős osztálynak. Átvehettem a 8 éven át tartó jó tanulmányi eredményeim miatt egy kis ajándécsomagot is, amiből a kis plüsshuskyt azóta is őrzöm.

Rengeteg sírás, nevetés, öröm és boldogság fért a Darusban eltöltött évekbe, melyek közül egyet sem csinálnék vissza, mert ezek miatt is lettem olyan ember, mint amilyen ma vagyok.

Csapkovics Laura

15.

A Darus sulis 50 éves...

Ahogy én is... 1989-ben végeztem (Peitliné Hlavaj Éva osztályában), tehát akkor voltam 14 éves, ha jól számolok, akkor a sulis is, hiszen egyidősek vagyunk. (Gáspárné Ambrus Rozália tanárnőnek köszönhetően mindig is jó voltam matekból. De tényleg!)

1989 - A politikában, a gazdaságban izgalmas változások, változtatások történtek Magyarországon, Európában, de az egész világon egyaránt. Mi pont akkor hagytuk el ezt a puha, meleg fészket, ahol talán kicsit burokból - féltve és megóvva a világ külső zajától - nevelték minket. Emlékszem, 1989. március 15. előtt Éva néni miattunk aggódva arra kérte az osztályt, hogy „óvatosan” vegyünk részt a megemlékezésen a Nemzeti Múzeum előtt, mert most sok minden történhet. Azóta persze még több minden történt.

Nos, pont emiatt a „puha, meleg fészket” szerepe miatt szerettem ide járni a Darus iskolába, ahová szinte hazajártunk, a 8 év alatt jól meg- és kiismertük egymást, összecsiszolódunk, és már egy nézésből, egy arcrándulásból tudtuk, mire gondol a barátunk, osztálytársunk vagy akár a tanárunk. Remélem, ez ma sincs másként!

Na meg a közelsége miatt is szerettem. Szerintem én laktam a legközelebb a sulihoz, a Darus u. 10-ben, pont szemben a Darus bejáratával. Éppen ezért én akkor indultam el otthonról reggelente (7-8.-ban), amikor már hallottam az első óra előtti utolsó csengetést. Hál' Istennek, mindig sikerült még éppen időben beérnem, sosem késtem le a buszt, és sosem voltam kialvatlan, mert sikerült mindig fél 8-ig aludnom.

Azért ezeken kívül is rengeteg pozitív, sokszor vicces élményem is volt, különösen, mert sok vicces kedvű osztálytársam akadt, főleg a fiúk között. 😊 Emlékszem, amikor 5.-ben farsangkor az egész osztály rabnak öltözött, apáink csíkos pizsamáiban, rabláncon vonultunk, és az egyik fiú volt az egyetlen fegyőr. Mennyire élvezte ezt a szerepet! És jól is alakította! És milyen jól állt neki az egyenruha! Szinte lubickolt abban, hogy mindenkinek parancsolgathatott.

Vagy amikor a fiúk egy esős reggel után csigákat árultak az udvaron a kisebbeknek 10-20 Ft-ért.

És azok az osztálykirándulások! Éva néniel mindig sok programot szerveztünk, hegyet másztunk, strandoltunk, a strandon jól leégtünk, városokat néztünk, mindent megnéztünk, amit csak lehetett. Talán kivéve az egri Csillagvizsgálót, mert az éppen zárva volt, amikor ott jártunk.

Ha jól emlékszem, egyszer a Bükkben el is tévedtünk. Na, akkor az egyszer kicsit megijedtem, már lelki szemeim előtt láttam, hogy az éjszakát az erdő sötétségében töltjük, esetleg reggelre felfal egy medve, és a szüleink hiába várnak minket otthon. De végül iránytűvel, térképpel és saját kútfőből (mobiltelefon és GPS nem lévén), megoldottuk ezt is, és megtaláltuk a helyes utat!

Kívánom, hogy minden darusos diák ugyanígy találja meg a helyes utat az életben, melyhez nagyon jó alapot ad ez az iskola!

Csővári Gabriella

16.

Egy élményem a Darusból

Ma 2024. szeptember 2-át írunk. Becsöngettek az iskolába.

Én már a nyári szünet utolsó hetében „jártam” iskolába. Na, nem tanulni, hanem próbálni! Tavaly az én osztályom, a 3. c. adta elő az évnyitó műsort. Izgultunk, de az előadás jól sikerült. Hatalmas élmény volt az egész iskola előtt fellépni. Szereplésünkkel vette kezdetét a Darus 50. emlékév.

Örülök és büszke vagyok, hogy a részese lehettem. Életre szóló élményt szereztem.

Illés Gergely 3. c

17.

Darus iskola

Reggel van, első nap a harmadik osztályban. Remélem, jó lesz – gondoltam magamban. Felöltözöm, előkészítek mindent, ami kell. A legjobb az, hogy bemegyünk az osztályterembe! Találkoztam Blankával, Bogival és a többi barátaimmal, és persze a tanáraimmal. Nagyon kedvesek, ezért szeretek ebbe az osztályba és a Darus iskolába járni.

Lituhayu Alauna 3.b

18.

Az én iskolám

Az én osztályom a 3. b. Olyan jó ide járni, mert kedvesek a gyerekek! Miért szeretem a Darus iskolát? Mert sok barátod lehet, és szépek az osztálytermek. Az udvar tágas, és még focipálya is van. Járhat a gyerek, amire akar. Van tánc, foci és még sok más dolog. Tanulhat matekot, magyart, olvasást, nyelvtant. Miért kell tanulnom a magyart? Mert nem minden szót tudunk, ezért kell magyart tanulni. A tanárok kedvesek, és jók a programok.

Kondor Boglárka 3. b

19.

Az én iskolám

Amióta ide járok, azóta csupa jó dolog történik velem. Matekból sok ötösöm van, magatartásból is. De azért szeretem a legjobban az iskolát, mert sok barátom van. Meg a tanárok is nagyon kedvesek. A táncon is egy csomó új mozdulatot tanulunk.

Lehoczki Léna Lili 3. b

20.

Az én iskolám

Nagyon szeretem az iskolámat. Olyan kedves mindenki az osztályomban! Nagyon örülök, hogy ide járhatok! Már sok barátot szeretem. Ők az igazi barátaim! Megvigasztalnak, ha szomorú vagyok, és mindig beengednek a játékba. Akik így cselekednek, ők nagyon jó barátaim. A tanáraimat is nagyon szeretem. Ilyen ez a Darus!

Gebhardt Anna 3. b

21.

A legkedvesebb élményem

Horváth Eszter vagyok, 4. c. osztályos tanuló. Elmesélem eddigi iskolás éveim legjobb napját.

Mikor másodikosok voltunk, Révbérpusztára mentünk osztálykirándulásra. Az iskolához közeli piac parkolójából volt az indulás. Ez izgalmasra sikerült, mert szakadt az eső, ezért szinte futva, szaladva próbáltuk a buszt elérni, és minél jobb helyet megkaparintani magunknak. Mi útközben, a szüleink pedig otthon izgultak azért, hogy mire odaérünk, jó idő legyen. Anyukám még a kirándulóhelyet is felhívta, hogy ott milyen idő van.

Az odafelé vezető út bolondozással, beszélgetéssel gyorsan eltelt. Mikor megérkeztünk, kicsit borús volt az idő, de a mi jókedvünket ez nem rontotta el. Nagyon izgatottak voltunk. Elsőként megnéztük a helyi falut, faluházat, majd egy igazi kovácsmesterrel találkoztunk, aki

azt is megmutatta, hogyan készülnek a lovak patkói. Ezután vendégül láttak minket: nagyon finom kenyérlángost, kemencében sült pogácsát és házi limonádét kaptunk.

Ebéd után pihenésképpen lovaskocsikázni mentünk. Majd egy újabb helyszínre érkeztünk, ahol egy fantasztikus csikósbemutatót láttunk. Ezt követően a bátrabbak valódi lóháton is ülhettek és lovagolhattak is. Természetesen ezt én sem hagytam ki.

Sajnos a programoknak ezzel a végére értünk, és indulnunk kellett Budapestre. A jó levegő és a kirándulás izgalmi után hazafelé a buszon sokan elaludtak.

Horváth Eszter Orsolya 4. c

22.

Darus 50

Kedves Olvasó!

Ebben a pár sorban megismerheti az iskolámat a saját szemszögemből. Számomra ez a sulis a legjobb. De felmerül a kérdés: miért?

Például azért, mert itt ismerhettem meg a kedvenc tantárgyaimat, a németet és az informatikát. A tanárok jó értelemben szigorúak, a lehető legjobban segítenek megérteni az anyagot.

Nagy élményeim az elmúlt négy évben: évfőzón szavallhattam egy német verset. Nagyon megtisztelő volt, hogy a Darus iskolát a német versemmel képviselhettem a Piros iskolában. Itt kiemelt arany helyezést értem el, amire különösen büszke vagyok.

Horeycsek Noel 4. c

23.

Miért szeretem a Darust?

Horváth Liza vagyok, 4.c osztályos. Csak harmadik óta járok ide, de máris sok szép emlék köt ehhez az iskolához.

A Darusban az egyik legjobb, hogy sokat járunk kirándulni. Gyakran megyünk a Rózsa Művelődési Házba. Nemrég a Nemzeti Színházba mentünk, de nem csak színházba járunk. Tavaly elmentünk a visegrádi várba, ahol megnéztünk egy lovagi tornát. Idén meglátogattuk a Minipolisz nevű játszóházat. Az iskolámban is nagyon sok rendezvény van. Ilyen a Luca-napi vásár is, ahol eladhatjuk a portékáinkat, és megvehetjük a másét. Szintén decemberben tartjuk

az osztálykarácsonyt, és mindig nagyon jól sikerül. A farsangon mindenki beöltözik, van zene, játékok és persze fánk is.

A Darusban nem csak az ünnepek jók. Az órarend része, hogy minden héten elmegyünk síelni. Itt a mindennapok is jók: az udvari szünetek és a kedves tanárok is. Egyszóval nagyon szeretek ide járni.

Horváth Liza 4.c

24.

A Darus

A Darus nagyon jó iskola, örülök, hogy idejöttem. Az első nap nagyon jól sikerült, mert nem számítottam arra, hogy mindenki ilyen kedvesen fogad majd.

Az első napomon, amikor Németországból jöttem, attól tartottam, hogy az iskolában soha semmi nem lesz olyan, mint Németországban. De most már tudom, hogy jobb itt minden. A 4.c-ben minden nagyon jó és vicces. Az osztályközösség szuper. Amikor először jöttem, kicsit izgultam a magyar nyelv miatt, de az is már elmúlt.

A tanárok is nagyon aranyosak voltak velem. Az első óra utáni szünetben már fogócskázni akartak velem, meg sok mást is. Az első tanórámom elvesztettem a fonalat, de csak fel kellett tennem a kezemet, és már ott is volt Szilvi néni vagy Andi néni. Most már azt is tudom, hogy jó vagyok magyarból. Sok iskolai versenyen is voltam már, mint például a magasugró versenyen, ahol első lettem, a futóversenyen, ahol második lettem, és még sorolhatnám. Sok-sok jó barátom lett a Darusban. Ez a nap megmutatta, hogy az iskolaváltás jó is lehet.

Ugyan a menza Németországban jobb volt, de ez az egész nem is olyan rossz, mint ahogyan én azt elképzeltem. Nagyon hálás vagyok, hogy ebbe az iskolába kerültem.

Sezgin Kayra 4. c

25.

Darusban szerzett élményeim

Bende Soma Patrik, 4. c. osztályos tanuló vagyok. Kedvenc eseményeim közé tartoznak a sportversenyek, amelyeken nagyon szeretek indulni.

Mindig nagy izgalommal várjuk, hogy Andi néni felkészítse az osztályt, és a végén kiválassza az indulókat. Sokat készülünk ilyenkor a testnevelés órákon, utolsó pillanatig gyakoroljuk a mozdulatokat, hogy majd ügyesek legyünk. Idén a magasugró versenyen 10 cm-rel többet ugrottam, mint tavaly, így első lettem az évfolyamon, ami nagyon jó érzés volt.

Szeretem, hogy sokféle sportban kipróbálhatom magamat, és az iskolatársaimmal együtt eljuthatok sok versenyre.

Bende Soma Patrik

26.

Timár Lili (5.c): 50 éves a Darus

50 éves ez a szép Darus,
oly öreg, de bölcs és derűs.
Öreg az iskola, de kedves ám,
szeretni lehet szívből, igazán.

Sokáig él a Darus, boldog benne mindenki,
adott nekünk boldogságot, adjunk mi is neki.
Ünnepeljünk tiszteletére, legyünk boldogok,
minden jót adjunk át, legyünk belül szabadok.

Fél évszázados az iskola,
nyitva 50 éves ajtaja.
Szép ez az iskola, maradjon is így,
Adjuk át másoknak a Darus szeretetét!

27.

Időfutár a Darus Iskolában

A technikaterem titka

Az egész történet úgy kezdődött, hogy Brigi néni mindent szó szerint értelmezett...

Mint minden évben, most is szakkörök indulását hirdették meg a tanárok az iskolában. Magyarból is indult, heten jelentkezünk: Berni, Eszti, Melinda, Szofi, Zoé, Erik és Levi. Amikor megtudtuk, hogy az évek óta nem használt technikateremben lesznek az órák, nem tudtuk, hogy örüljünk-e vagy inkább elkeseredjünk. Nem gondoltuk, hogy egy hónapokig tartó kaland veszi kezdetét...

Már az első órán különleges dolgokat fedeztünk fel: egy elhagyott, kicsit elhanyagolt terem régi, furcsa padokkal, képekkel, egy tábla titkos rekeszekkel és szerszámokkal, veszélyes szerszámokkal, makettek szétdobálva, régi tankönyvek felhalmozva egy-egy sarokban, régi tévék...

Olyan volt, mint egy titkos szoba, melyet a múltból hagytak itt...egy időkapu egy félreeső folyosón, melyet véletlenül fedeztünk fel. Ettől megindult a fantáziánk...

Titkos szövetséget alakítottunk, fedőneveket találtunk ki mindenkinek, melyet csak a szakkörön használtunk: Trix, Dee, Szonja, Napsi, Krétosz, Loná, Orá és Christian...

Attól a naptól kezdve a terembe csak a titkos jelszóval és kopogással lehetett belépni. Még névjegykártyát is készítettünk...

Titkos társasággá alakultunk és hétről hétre bővítettük titkos időutazásunk állomásait, minden tárgy, minden szekrény egy-egy újabb csoda lehetősége volt számunkra...

Nem zavart minket, hogy mindannyian olvastuk az Időfutárt, sőt ... A körző titka nekünk a technikaterem titka lett. Már csak mi láttuk az ajtót, átjártunk előző tanévekbe, régi diákokkal beszélünk...És történtek különösebb találkozások is, de erről nem beszélhetünk, hiszen titkos társaság vagyunk. Úgy gondoljuk, talán az 50. évforduló nyitotta meg az átjárót...

Az egyik napon azonban Robi bácsi rákérdezett Brigi nénitől, hogy hol is tarjuk a szakköröket...

És akkor kiderült, hogy nem kell szó szerint értelmezni mindent, a technikaterem kiírás csak gyűjtő, amíg nincs meg a végleges terembeosztás.

Így lettünk Narniába száműzve... Erről többet nem árulhatunk el...Egyelőre...Majd a 60. évfordulón, talán...

Berni, Eszti, Melinda, Szofi, Zoé, Erik, H. Levi 6.c

*Írások a
70-es, 80-as
évekből*

„HASZNÁLNI AKARTAM, NEM TÜNDÖKÖLNI”**Beszélgetés az iskola igazgatójával**

Szeretném, ha gyerekkoráról, iskoláiról, pályája alakulásáról, érdeklődési köréről, életének legfontosabb állomásairól mesélne.

Pihoffer Ferenc
iskolaigazgató

Az út hosszú volt, nemcsak időben, de távolságban is. Mély Zalában, a horvát határ közelében, Kányavár nevű kis faluban 9. gyermekként születtem

Családunk – különösen a harmincas évek válságai idején

– nagy szegénységben élt. Szegénységünket a Lisperzentadorján környékén megindult amerikai olajkutatás sikere szüntette meg. Apám a Magyar Amerikai Olajtársaság (MAORT) 16. alkalmazottja (mai fogalmaink szerint művezető) lett, akkori viszonyokhoz képest kiemelt fizetéssel. Ezzel megkezdődött a család vándorlása is. Költöztünk mindig az új olajkutatási területekre.

Háborús gyerekek voltunk. Fejünk felett légi csaták folytak, a vadászrepülőök géppuska hüvelyei az udvarba potyogtak.

A háború egyszer csak véget ért, számomra azonban új hadakozás kezdődött. Nagy szabadságom után az iskola kötelmeit nehezen viseltem. A jegyeim jelesek voltak, feladataimat nagyon gyorsan elvégeztem, de az osztályban megkövetelt rend helyett mindig valami mást próbáltam.

A felső tagozatban jelentősen megváltozott a viszonyom az iskolához, tanuláshoz. Rákaptam az olvasásra is. Verne, Jókai, May Károly, Cooper történetei nem hagytak időt a rendetlenségekre. Közben élveztük a körülöttünk levő idilli környezetet, „háborúztunk” a bennünket mindennel ellátó közeli gyönyörű erdőkben és szőlőskertekben.

Aranyéletemnek a középiskolai jelentkezés vetett véget. Környezetemből adódóan is a gép, szerszám volt az érdeklődésem középpontjában. Felvételt nyertem a Finommechanikai

Technikumba Budapestre. Kollégium nem volt, albérlet minimális étkezéssel ötszáz forintért lett volna. Beláttam, hogy apám akkori nyolcszáz forintos fizetése mellett lehetetlen akció az egész. Igazgatóm tanácsára elmentem felvételizni a zalaegerszegi tanítóképzőbe.

Csodaszép diákéveket éltem a kemény munka mellett is. Minden szünetben az első naptól az utolsóig dolgoztam az építőiparban segéd munkásként, majd gépkezelőként. Sokszor többet kerestem, mint a felnőttek. Gyakorló évre kihelyeztek Milejszeg község (Zala megye) általános iskolájába. A községben nem volt villany, vezetékes víz, szilárd burkolatú bekötőút, az első buszmegálló három kilométerre volt az iskolától. Ősszel sártengerré vált az egész falu.

Ennek a szegény falunak az iskolája talán még szegényebb volt. A saját pénzemből vásárolt futball-labda, a pingpong-felszerelés szabadidőben is egyre több gyermeket vonzott az iskolához. A szegény, elesett gyermekek öröme a közös tevékenységben rám is hatott. Akkor már tudtam, hogy nem hagyom el a pályát. Életem folyamán kaptam sok elismerést, kitüntetést, betöltöttem több, mások által fontosnak tartott állást, de olyan köztiszteletnek, megbecsülésnek gyermekek és felnőttek részéről soha nem örvendezhettem, mint falusi „mesterként”.

Bevonultattak sorkatonának, így el kellett hagynom a már örömmel, hivatással szolgált falut. Közben megismertem későbbi feleségemet. Nősülésem és a rendezett lakhatásom lehetővé tette a budapesti állásváltást. A Kassa Utcai Általános Iskolába kerültem, először egy évig tanítónak, majd tanárnak. (Közben elvégeztem a szegedi tanárképző főiskola műszaki ismeretek szakát.) Kerületi szakmai munkaközösség-vezető és megbízott szakfelügyelő lettem. Később igazgatóhelyettesi kinevezést kaptam. Négy évig a Fővárosi Pedagógiai Intézetben vezetői továbbképzésre is jártam. 1971 őszén sikeresen pályáztam iskolaigazgatói állására. A FEÁL (a ferrum és alumínium kezdőbetűiből) iskolát csak tavasszal kezdték építeni. Az első dózer megjelenésétől figyelemmel kísértem az építkezést.

Végigkísérhettem, megismertem a Magyarországon egyáltalán nem ismert szerelési technológiát, alkatrészeket és közműellátási rendszert. Május végén volt az átadás. Kaptam 500 ezer forintos csekk-könyvet, hogy szereljem fel az iskolát. A bútoron kívül mindent a Moszkvicsommal szállítottam, a termeket a 7-8-os kassás tanítványimmal rendeztük be, a táblákat is velük szereltük fel.

A 8+2 tantermet már az első évben „feltöltöttük”, iskolaotthonos formában kezdtük a csoportok szervezését. Az 1972-73-as tanévre meghirdetett 11 tanítói állásra egyetlen pályázó sem volt, képesítés nélkülieket kellett felvenni a végzős érettségizettek közül, akik szerettek volna pedagógusok lenni, de a felvételijük nem sikerült. A képzett tanítók rendszeresen látogatták, segítették a „képnélkülieket”. A program sikeres volt, a felügyelet is így látta. Az alkalmazás feltétele volt, hogy két éven belül felvételt kell nyerni a tanítóképző főiskola esti, levelező tagozatára. A második tanévben már az aulában szekrényfalakkal leválasztott „tantermekben”, 28-32 fős csoportokban (a 25 főre maximált termekben), a felszámolt tanáriban, könyvtárban tudtuk leültetni az érkező tanulókat. Szörnyű állapotok voltak.

Az első tantestület

Mire a legbüszkébb most, 74 szeptemberében?

Büszkeségre sok okom nincs, bár Váci Mihály versének a „Használni akartam – nem tündökölni!” sorát felírtam a homlokzatra. Én ezt kezdetben csak az épületre értettem, később

magunkra is. Az épület szép, van néhány előnye is (pl. egyáltalán az, hogy létezik, minden osztályterem az udvar felé is nyitható), bár funkciójának – főleg a második évben – csak részben felelt meg.

Mit tart fontosnak igazgatóként? Mi a fő célja?

Pedagógiai felfogásom, hitem egyszerűen megfogalmazható, ezért talán könnyű gyakorlattá tenni:

Az iskolában a gyermek érezze jól magát, akarjon és szeressen tanulni, öröm legyen a teljesítés, a siker kapjon elismerést. Találjon meghallgatást a gyerek, és legalább egy felnőttet, akihez kötődik.

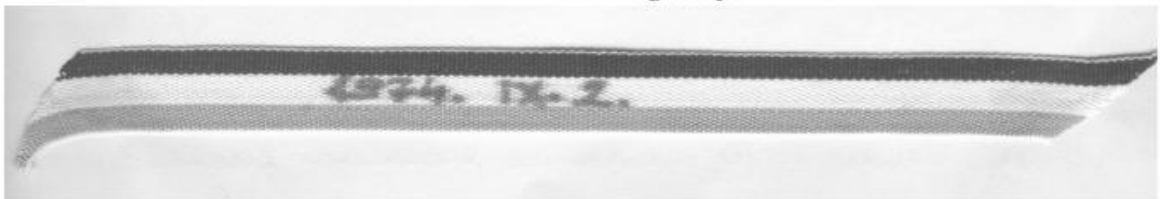
A szülő higgye el, tudja és tapasztalja, hogy a gyermeke biztonságban van, az iskola a gyermekéért van, mindent elkövetnek az iskolában, hogy jól érezze magát, és minden lehetőséget, segítséget megkap a tanulásához.

A pedagógia nem arról szól, a hogy tanító (tanár) tudja a tananyagot, és azt a korosztálynak megfelelő színvonalon elmondja, hanem ismerjen minden „Kis Pistát, Zsuzsit” úgy, hogy azok örömmel vegyék, „egyék” azt a tudást.

Augusztus 20-a körül kaptam egy üzenetet, hogy két héttel később kezdhethetjük csak a tanévet, mert a Darus nem készül el, az átadás megghiúsult. Aug. 25-én lesz az újabb átadási kísérlet. A következő napok estéin és a hétvégén 195 szülő dolgozott a sitt udvarra hordásában, a termek, ablakok takarításában, a berendezésben. Szeptember 1-jére két szint fogadóképes lett a Darusban. Erre büszke vagyok.

Másodikán az 1-2. osztályok kivételével a Darusban kezdjük a tanítást.

29.

Az iskola egyik kedves pedagógusa így mesél pályája indulásáról

Milyen érzésekkel lépte át az új épület küszöbét?

Várakozással néztem az évnnyitó elé. Részben a két és féléves kislányom miatt. Bár az igazgató úr megnyugtatót, mondván, szól érdeklődésben az óvodánál, ha gondot jelentene a kicsi felvételije. Szerencsére az óvónő nem gördített akadályt, ennek ellenére az utolsó percig bizonytalan voltam. Ő tehát rendben van, óvodás, de vajon, hogy fogja bírni a kicsik között is a legkisebb?

A másik dolog, mely várakozással tölt el, hogyan sikerül, felsős (középiskolai tanári) képesítéssel negyedik osztályban anyanyelvet tanítanom. Hallottam, több egyetemet végzett tanár van itt, mindnyájan alsó tagozaton kezdtek, s haladnak feljebb. Ez a helyzet az 5. és a 6. osztály tanáraival is! Ez a megoldás erős tantestületet hozhat létre, s a kerület egyik legjobb, ha nem a legjobb iskolájává teheti a Darust.

Mielőtt elhatározta, hogy a Darusban szeretne dolgozni, hallott-e az itteni tantestületi légkörről?

Nagyon kedves történetet meséltek az igazgatóhelyettesről: Mária napkor nagyszünetben megvendégeli a tantestületet üdítővel, édességgel. Úgy gondoltam, mások is követik példáját. Hangulatos és családi esemény lehet! Kár, hogy amikor a népes évfolyamok a felső tagozatba kerülnek, s ezzel egy időben a tantestület létszáma ugrásszerűen megnövekedik, ez a hagyomány már nehezen folytatható.

Valóban népes évfolyamok! Valósággal kigyózott az utca, ahogy az ünnepség után átmentünk az új épületbe. Másodiktól hatodikig birtokba vettük az új épületet. Tágas, tetszetős, modern. Viszonylag nagy udvara van, bár nem olyan zöld, mint a kis épület, de arra nagyon jó lesz, hogy a gyerekek két óra között mozoghassanak.

30.

1974.

Tanévnyitó ünnepély

Szépen felsorakoztunk a régi iskolánk udvarán, hogy köszöntsük az iskolaév kezdetét. Mosolyogva üdvözlöttük egymást pajtásainkkal, figyelve, ki mekkorát nőtt a nyáron. Szorongva, de mégis nagy örömmel indultunk át az elkészült új iskolánkba. Minden osztályt az osztályfőnöke kísért. A csodálkozástól alig kaptunk levegőt, olyan szép volt minden. Azóta is itt töltjük a nap nagyobbik felét. Tanulunk, játszunk. Jól érezzük magunkat. A szép új iskola igazán második otthonunk lett.

Bagi Edit V.b

31.

Az új szaktantermi rendszer

Becsöngettek, számtanóra. Gyerünk a számtanterembe!

Az óra alatt szükségem volt a vonalzóra is, amit csöngetés után a nagy sietségben elfelejtettem eltenni. De erre csak akkor jöttem rá, mikor a földrajzórán mérni kellett volna vele. De mivel óra alatt nem lehet ki-bemáskálni, egy kölcsönvonalzó társaságában töltöttem el az időt. A szünetben, /érdekes!/ nem jutott az eszembe, csak az utolsó percben, hogy érte kellene mennem. Szaladtam hát, de csak a lépcső aljáig jutottam el. Ekkor tétován megálltam, nem tudtam, hová menjek. Ha nem megyek a vonalzóért, akkor anyu szid meg, ha nem érek vissza jelentésre, akkor a történelemórán a tanár bácsi.

Úgy látszik, pechem van, mert már jelentettek. Így mind a két szidást megkapom. Még énekóra alatt is erről beszélgettünk.

Te jó ég, hol a tolltartóm?

És rohanás történelemterembe.

Hát ez borzasztó!

Szabó Ágnes V.a

32.

Működnek a KLUBOK

Már vagy tíz perce ülök a jelentkezési lap felett, és nem tudok dönteni. Nem tudom, hogy a tizenhét klub közül melyikbe jelentkezsem. Pedig határoznom kell, mert holnapra kérték vissza a lapot.

Szerencse, hogy kedvemre választhatok. Azt hiszem, hogy hasonló helyzetben vannak az osztálytársaim is. Világjáró, kertész, hobby, irodalmi színpad, iskolarádió klub. Melyiket írjam a jelentkezési lapra? Ha visszagondolok arra, hogy az úttörő parlamenten még vagy tízféle klub indítását javasolták a pajtások!

Végül úgy döntöttem, hogy az irodalmi színpadra jelentkezem, és kézilabdázni is járok majd. Hétfőn, szeptember 30-án felsorakoztunk a második emeleti zsibongóban. Már negyedikesek és hatodikosok is voltak. A klubvezető tanár néni irányításával a zsibongóból különböző klubokba mentünk. Megkezdődtek a foglalkozások. Azóta már az iskolai klubtanács is megtartotta alakuló ülését. Azok a gyerekek, akik a hét valamelyik napján nem járnak klubba, a játéktérben vagy a könyvtárban tölthetik el hasznosan az idejüket.

Az egészben az a jó, hogy mindenki azzal foglalkozhat, amihez kedvet érez.

Bíró Judit V.b

33.

1975.

Egy szavahihető KÉM feljegyzései

Balatonakali, 1975. július 14-23 között

6.00 Az ifilány-ház ütemesen süllyed és emelkedik. Két magányos farkas a stúdió felé botorkál. Az ifilányok alszanak.

6.20 A két farkas üvöltéssel adja hírül, hogy elromlott a tábor erősítője. Ezután hangos dörömböléssel keltik az illetékes tanárokat.

6.30 Az ügyeletes táborvezető és a tornatanár néni kibújik az ágyból. Az ébresztő iszonyatos hangerejére a tábor lakói mély álomba zuhannak.

6.45 A tábor lakói reggeli tornához kezdenek ifivezető lányok és tanárok nélkül.

7.00 A két farkas az ártatlan bárány ifilányokat kirugdossa az ágyból, és közben az ügyeletes táborvezető ugyanezt teszi a tanárokkal. Ébredés után az ifilányok megsértődnek a gyengéd bánásmód miatt.

7.30 Megkezdődik a körletszemle, s az ifilányok kibújnak az ágyból.

8.00 Zászlófelvonás. Az őrsök tíz perces késéssel rohannak az alakulótérre. Öt perc múlva jelenik meg a Kaktusz őrs.

8.15- 8.45 A reggeli természetesen kevés, sőt annak is csak a fele, repeta nincs.

9.00 A tábor hangos a korgó gyomroktól.

11.00 Fürdés. Magdi kétszer is belefut a Balatonba. Ezt nagyban elősegíti a két magányos farkas tevékenysége. Néhány ifilány pedig szomját oltja a Balaton vizéből.

12.30- 13.30 Ebéd, "Nem tudom, mi" leves és hús, hús, hús némi krumplival, rizzsel vagy tarhonyával.

13.30- 15.00 Csendespihenő.

15.30 Az ifilányok ébresztése húsvét-módra.

16.00- 17.30 Fürdés a strandon. Magdi nem mer bejönni a vízbe, és a két magányos farkast összekarmolásszák.

17.30 Szabadfoglalkozás, az ifilányok kibékülnek a két magányos farkassal, mert már tudják, hogy este tánc lesz. Néhány pajtás összetöri magát.

19.00 Vacsora. Pörkölt tarhonyával a végkimerülésig.

19.30 Zászlófelvonás. Az indulót egy elvetemült farkas énekli szőlóban.

19.45 Az edzett ifjúság mozgalom keretében meleg víz ma sincs.

20.00- 21.00 Tánc. A zene enyhén kifogásolható: egy-egy számot csak ötször - hatszor forgatnak le újra. A két magányos farkas hirtelen báránnyá változik.

21.30 Takarodó. Zene nincs, mert a magnószalag miszlikre ment szét. Az ötös faházból altató zenéje hallatszik. Anikó néni altat.

22.00 Elcsendesedik a tábor, csak a tanárok és az ifik hangoskodnak. Az ifiélet kezdete. Erzszi néni kiül a placra pizsamanézőbe. Anikó néni féltékeny lesz rá. Végül mindenki álomba merül. Ütemes horkolás tölti be a tábort.

Írták: Babocsy László és Szakál Sándor
Nyelvileg gondozták: Borda Ildikó és Horváth Csilla 5.c

34.

Itt az első osztályosok beszélnek

A korán jött ős egyik délutánján átmentem a kisiskolába. Végig a folyosón, a kanyarban balra, majd ismét jobbra fordulva találtam meg az I.e osztályt. Hatalmas, kíváncsi gyermekszemek fordultak felém. Mráv Pétert választottam riportom alanyául.

- Ugye jobb volt az óvodában, mint az iskolában?

Kék szeme felcsillan:

- Sokkal jobb az iskolában! Már tizenkét nyuszit és két rókát kaptam.

A gyengébb felsősök kedvéért, akik már rég elfelejtették az ilyesmit, elárulom, hogy a nyuszi példás, a róka jó osztályzatot jelent.

- Mit éreztél az első napon?
- Furcsa volt, mert már megszoktuk az óvodát és a régi pajtásokat. De érdekes is újakkal megismerkedni. Barátot is találtam.
- No, és szoktatok leckét kapni?
- Igen...
- Kikérdeznék a szüleid?
- Nem, mert iskolaotthonos osztályba járok. Tudják, hogy szeretek tanulni.

Pintér József 5.b

35.

Túrázott a Bolondgomba őrs

Ebben az évben a kerület pajtásai a Budai-hegységben rendezett túrán vettek részt.

Ezt a kirándulást a "Nem térkép e táj" akció keretében rendeztük. Minden őrs lelkiismeretesen felkészült.

A Bolondgomba őrs tagjai az őrsi összejövetelen beszéltek meg a teendőket. Vasárnap reggel fél 8-kor gyülekeztünk a Baross utcai buszmegállónál, majd az 50-es villamossal az Astoria-szállóig mentünk. Metróval folytattuk utunkat a Moszkva térig. Végül az 56-os villamossal elértük célunkat, a Hűvösvölgyet. Sajnos, az idő nem volt kedvező.

Az első állomáson bediktáltuk őrsünk létszámát, és útbaigazítást kaptunk, majd megreggeliztünk. Tovább folytattuk utunkat a második állomás felé, ahol néhány mozgalmi dalt

kellett elénekelnünk. A következő állomáson sátrat vertünk, ez elég jól sikerült. Majd versenyen kívül egy céllövöldében szórakoztunk. Végül az utolsó állomáson lepecsételték a naplónkat. Azután a Ságvári-ligetben felszálltunk az úttörővasútra.

Vidáman, kipirult arccal tértünk haza.

Bányai Anikó 6. o.

36.

1976

Csillebérci kirándulás

Február 8-án Csillebércre indultunk, hogy a jubileumi úttörőév szellemében megismerkedjünk a tábor történetével.

A gyülekezőn legjobb kutyabarátunk, Cézár is megjelent, sőt még az Üllői útra is kikísért. Ebből lett a baj! Minden autót, autóbust megugatott, azok meg majd elütötték. Végül a szülők egy cipészudvarba zárták szegénykét.

Valósággal felopakodtunk a buszra. Ezután már élveztük a csípős téli napsütést meg a havat is a Normafa közelében. Egyesek forró teára, mások síugrósáncra vágytak. Miután kinézelődöttünk magunkat, elindultunk egy erdei úton a tábor felé. A fele társaság elmaradt a tanár nénitől.

- Hahó, hahó! - nem válaszolt senki. Nagyot szaladtunk, s egy kanyarban fel is tűntek. Ekkor viszont a tábor veszett el! Itt a kerítés, de kapu sehol!

Csak bejutottunk. Remek a hatalmas sportpálya, de főképp a mögötte elhelyezett repülő és tank. A honvédség ajándékai: kiselejtezett hadieszközök. Még a lányok is bemásztak, és tanulmányozták a gépfegyverek elhelyezését.

A főtér felé vivő úton még állnak a régi faházak. Ez már történelem. Vagy inkább osztályfőnökünk gyermekora? A parancsnokság épületében megnéztük a nevezetesebb tábornyitók fényképeit. Még tűzijátékot is rendeznek ilyenkor! A főtéren az egyes országok ifjúsági szervezeteinek jelvényeit tanulmányoztuk. A süppedő hóban megnéztük a szabadtéri színházat is. Nyaranta vetítések, előadások színhelye. A kollégium modern épületében, ahol minden őrnek saját szobája van, Simon János elvtárssal, a tábor vezetőjével találkoztunk. Azóta is fúrja oldalamat a gondolat, mit tehetnék azért, hogy én is eltölthessek egy vidám nyarat a kitüntetett úttörők között.

Horváth Csilla 5.c

37.

A FERIHEGYI REPÜLŐTÉREN

Végigsétáltunk a repülőtér betonalapzatán, s máris a MALÉV legújabb típusú gépe mellett álltunk. Egy bácsi engedélyt adott, s felmentünk a repülő fedélzetére. Mindenki nagy érdeklődéssel foglalt helyet. A bácsi elmondta, mit mire használnak az utastérben. A pilótafülkébe csak hatosával léphettünk be: ennél többen be se férünk volna. Itt egy fiatal fedélzeti mérnök válaszolt kérdéseinkre. A repülő végén helyezték el a konyhát, melyben ugyan minden sokkal kisebb a szokásosnál, mégis gyorsabban készül el az étel. Míg a két bácsi magyarázott, mi nagy pusztítást végeztünk a cég reklámfüzetei között. Ezután a hangárba mentünk, ahol éppen egy IL-18-as gép szárnyát javították.

Ezt az érdekes kirándulást Takács Éva anyukájának köszönhetjük.

Dudás Henriette 5.a

38.

(Ki)Készül az osztály

Nagy lángban égett az osztály, tűzoltókat is kellett hívni, mely két igazgatói figyelmeztetés kíséretében történt...

Tulajdonképpen egy osztályfőnöki óráról van szó, amelyen igazgató bácsi volt a vendég. Bár óra előtt Edit néni lelkileg ráncba szedte az osztály fiúit, tanácsait nem fogadták meg.

A történetekhez osztályfőnökünk alig fűzött véleményt. Másnap mégis olyan büntudatosan kullogtunk a fogorvoshoz, mintha nem is egy földrajz- és számtanóra maradt volna el. A következő órán ismét az igazgató bácsit vártuk.

Ez alkalommal a tanulásról mint munkáról beszélgettünk.

Érdekes volt Vincze Vera megjegyzése: a történelmet könnyebb megtanulni, ha történelem-társasjátékkal játszunk. Majd a tanulságos tv-filmeket beszéljük meg. Kiderült, a természettudomány mindenkit érdekel. Úgy elrepült az óra, hogy rosszalkodni is elfelejtettek egyesek...

Keményen dolgoztunk óráról órára az igazgató bácsi jelenlétében. Csak később tudtuk meg, hogy mindez egy bemutató osztályfőnöki órát előzött meg. Talán nem hat dicsekvésnek, hogy tanáraink végül elcsodálkoztak: mennyire megtáltosodik ez az osztály, ha akar!

Váradi Emese 5.c

39.

Az első nap az USZODÁBAN

Ezen a napon izgulva indultunk itthonról, azaz az iskolából. A fiúk közül néhány mégis a térdig érő hóban hempergett. Közöttük voltam én is. De gyorsan járt az idő, és nemsokára megérkeztünk az uszodába. Öt perc alatt levetkőztünk. Az edző jelére bementünk. Megbeszéltük a legfontosabb tudnivalókat, majd rövid torna után felhangzott a "zuhi". Zuhanyozni kellett menni. Ezután azt gyakoroltuk, hogyan kell úszás közben a kezünket tartani. Aki tudott, úszott a medencében, aki nem, az próbált. Úszás után következett a "gyöngyhalászat". A köveket - amit mi kincsnek nevezünk - kellett felhozni a víz alól.

Vége lett a játéknak, mindenki átöltözött. Jókedvűen jöttünk vissza az iskolába.

Sebők Tibor 5.b

40.

A Mohikán őrs PAPIRGYŰJTÉSE

Az egyik keddi délután őrsünk elment papírt gyűjteni.

Először a tízemeletes épületet jártuk végig. Mikor 5 kg papírunk összegyűlt, átmentünk egy kockaházba, s mivel egy grammot sem szereztünk, folytattuk tovább az utat ebben a házsorban. Az utolsó lépcsőházban vagy 30-40 kg-ot kaptunk! Ekkor átmentünk a H épület előtti házakba. Az egyik lépcsőházban újra 25-30 kg-os zsákmányhoz jutottunk. Igen ám, de Sebők, Siteri, Szín felkaptak egy újságot, s kitört rajta a veszekedés. Végül őrsileg visszaadtuk nekik, és egyben elhatároztuk, hogy másnap behozzák az iskolába, és fölteszik a faliújságra.

Persze: versenyautó volt rajta. Hát lehet olyan értékes egy kép, hogy tönkretegye az élvezetes közös munkát?

Pintér József 5.b

41.

TÁCI kirándulás

Vasárnap reggel már hétkor az iskola előtt gyülekeztünk. Csak a busz meg néhány álomszuszék gyerek késett egy picit, de senki se annyit, hogy elaludja a túra-klub rendezvényét. Első állomásunk a kápolnásnyéki Vörösmarty-háznál volt, ahol egyeseket két kóbor kutyus foglalkoztatott nagy romantikus költőnk ifjúsága helyett. A reformkorból a szabadságharc korába léptünk át a sukorói megállónál. Utunk célja azonban sokkal régebbi történelmi múltba vezetett: TÁCra, azaz az Imperium Romanum egyik pannóniai városába, Gorsiumba.

1870 körül kezdtek a régészek, vagy inkább történészek felfigyelni erre a környékre, ugyanis a falusiak a rétet kőbányának tekintették. Amikor elkezdődtek az ásatások, gazdag leletanyagra és egy kiterjedt település romjaira leltek a kutatók. Megállapításuk szerint még száz évre elegendő munka van itt. Remek villacsoportokat, freskó- és szobormaradványokat láttunk. A sírdomborműveket az antik kőfaragók három részre osztották, rajta az elhunytat, házát, sürgölődő rabszolgáit ábrázolták. A római temetkezés jellegzetessége, hogy a kőkoporsókba a halottakat ülő helyzetben tették bele, majd kúp alakban cserepekkel borították. A bazilika előtt egy kút állt. Ez bizonyult a legérdekesebb lelőhelynek: korszok, ékszerek, sőt csontok kerültek elő belőle.

Hat négyzetkilométer "letúrázása" után indultunk a székesfehérvári Bory-vár felé.

Várad Emese 6.c

42.

Bulgáriai útinapló

Románia-Bulgária-Jugoszlávia: nemzetközi táborozásunk

VIII. 1. Indulás az iskolából a román határ felé. Ártándnál léptük át a határt, és rövidesen megérkeztünk Nagyváradra, ahol rövid városnézés következett. Felkerestük Ady emlékmúzeumát. Továbbindultunk Kolozsvár felé. A Királyhágón át, a csucsai Boncza-kastély mellett, a Kalotaszegi medencét érintve sötétben érkeztünk a táborhelyünkre.

VIII. 2. Kolozsvár megtekintése után a Tordai hasadékot néztük meg. Majd Marosvásárhely és Szováta következett, ahol ismét táborot vertünk és főztünk.

VIII. 3. Délelőtt fürödtünk a Medve-tóban, amely olyan sós volt, hogy nem is kellett úszni, mégsem süllyedt el az ember. Az út tovább Segesváron át vezetett, ahol a Petőfi-emlékművet láttuk. Brassó és Poiana után tábort vertünk Brassó mellett.

VIII. 4. A negyedik napon átkeltünk a brassói Havasokon, Bukarestbe érve megnéztük a várost, azután továbbutaztunk Dunáig. Este Russzénál átléptük a román-bolgár határt. Itt az Iván Vázov Úttörőcsapat pajtásai fogadtak minket. Este a bolgár gyerekek városnéző sétára kísérték minket. Séta közben barátságot kötöttünk, s megígértük, hogy levelezni fogunk.

Az éjszakát a kollégiumban töltöttük.

VIII. 5. Reggel elbúcsúztunk az úttörőktől és elindultunk Sumén felé. Suménben megnéztük a Kossuth Lajos Múzeumot. Útirányunk ezután a Várnától 24 km-re fekvő Kamcsija lett. A Fekete-tenger partján hat napra letáboroztunk.

VIII. 6. Egész nap lubickoltunk a tengerben, és napoztunk az aranyszínű homokparton.

VIII. 7. Kirándulást szerveztünk Neszebárba, Napospartra.

VIII. 8. Egész nap pihentünk a strandon és a tengerparton. Pista bácsi ínycsalatokat készített vacsorára.

VIII. 9. Várnában megnéztük a Tengerészeti Múzeumban az akváriumokat, majd a várnai csata emlékművét.

VIII. 10. Fürödtünk, pihentünk, este táncoltunk.

VIII. 11. Tábort bontottunk, s elhagyva Kamcsiját elindultunk Sipkára, majd Kazanlakba. Kazanlakban a Rózsa Campingben laktunk, ahol még táncoltunk is.

VIII. 12. Indultunk Szófiába, ahol megnéztük az őrségváltást és a görögkeleti templomot.

VIII. 13. Legnagyobb élményünk a Rilai-kolostor megtekintése volt. Ebben a csodálatos műemlékben egyedülállóan szép ikongyűjteményt is láthattunk.

VIII. 14. Reggel elindultunk a jugoszláv határ felé. A Belgrádhhoz közeli Nacional-campingben vertük fel sátrainkat.

VIII. 15. A belgrádi városnézés során ellátogattunk a magyar történelemben is oly jelentős nándorfehérvári várba. Maradandó élményt nyújtott a városkép és a Duna és a Száva összetalálkozásának látványa.

VIII. 16. Összeszorult szívvel léptünk ismét magyar földre. Délben Szegeden ebédeltünk, és 17 óra tájban boldogan öleltük át rég nem látott szüleinket. Este már saját ágyunkban hajthattuk álomra fejünket.

Újabb tervünk a nyári szünetre: Csehszlovákia-Lengyelország-Német Demokratikus Köztársaság. És még addig, természetesen a hazai országjáró túráink.

43.

1979

Új tantárgy: a TECHNIKA

Az 1978-ban bevezetett általános iskolai tanterv a társadalmi igények jobb kielégítése céljából új tantárggyal, a TECHNIKÁVAL váltotta fel az eddigi gyakorlati foglalkozást, amely a személyiség sokoldalú formálásán keresztül segíti az általános iskola nevelő-oktató és képességfejlesztő feladatait. Nagyon jól érvényesíthető az egyéni és csoportos foglalkozás. Megvalósítására különösen az építőelemekkel végzett gyakorlatok és a szerelőgyakorlatok nyújtanak kiváló lehetőséget. A képen látható 1. a osztályos tanulók szerelnek. Három csavarkötéssel csuklós és merev szerkezetet hoznak létre. Nemcsak ők, de az osztály mind a 29 tanulója, még a kislányok is nagyon szeretnek szerelni.

44.

Pályadíjat nyert

Ezzel a domborművel nyertem meg a Nemzetközi Gyermekekév alkalmából hirdetett pályázatot. Első lettem a kerületben a kidobos kategóriában. Bükkfából van. Aputól tanultam a faragást. Már szobrot is készítettem. Most egy nagyobb domborműnek fogtam neki.

Frech Gábor 3/c

45.

Mi a titka?

Ezt a kérdést tettem fel néhány nappal ezelőtt kórusom tagjainak. Röviden összefoglalom véleményüket. Mindannyiunkat összeköt a közös éneklés szeretete, az éneklő közösség szervezése. A kórus 25-28 tagból áll. Igen barátságos, közvetlen a próbák légköre. Mindig kellemes a hangulat, nehéz próbáinkat játékkal tarkítjuk.

Évente két nagyobb kirándulást szervezünk, emellett kisebb túrákra is együtt megyünk. Létszámunk kevés ugyan, de így sokkal nagyobb a megértés, a feladatokat is jobban meg tudjuk osztani egymás között. Igen nagy a kórus repertoárja, ezt azonban csak sok próbával, kitartó munkával érhetjük el. Gyakran kapunk meghívást szereplésre, iskolai ünnepélyeken, kerületi rendezvényeken rendszeresen énekelünk.

Munkánkat minden próba után értékeljük, jól sikerült szereplés után dicséretet, jutalmat kapnak a kórustagok. A feladatvállalások teljesítését folyamatosan ellenőrizzük.

Nekem, s úgy érzem, minden kórustagnak, örömet nyújt a közös éneklés, együttléteink meghittsége, vidám, gondtalan légköre.

N. Békés Gyöngyi

46.

Egri kaland

„Esküszöm, hogy véretem és életemet a hazáért és a királyért az egri vár védelmének szentelem...”. Több, mint 400 éve hangzott el ez az ünnepélyes eskü az egri vár főterén. De ma, 1979-ben is csodálattal gondolunk a bátor védőkre. El is határozta osztályunk, hogy kirándulni Egerbe megy.

Március 31-én indultunk az iskola elől busszal, melynek vezetője Lajos bácsi volt. Ki is adta a jelszót: Irány Eger!

Harsány nótázás, mókázás közben érkeztünk meg e történelmi városba. Azonnal „megrohmoztuk” a várat, amely a tatárjárás idején épült, majd a megrongálódott falakat 1549-ben Dobó várkapitány erősítette meg. 1552. A törökök 150 ezer főnyi serege diadalra várva

érkezett meg a vár alá. A védők 2000-en voltak. De a „juhakol” ellenállt Ali és Ahmed seregének.

Jártatok a Hősök termében? Ez egy kis helyiség a várban, ahova régen a kivégzésre ítélt rabokat zárták. Megmaradt az a freskórészlet, amelyet ezek a halálra váró emberek készítettek. A terem közepén vörösmárvány síremlék látható. Dobó alakja van rajta kifaragva. Öltözete páncél, a sisakja lábánál van elhelyezve, s a feje alatt a zászló látható. Kétoldalt hatalmas szobrok állnak: Mekcsey, Bornemissza, Miklós deák, Jakab kovács, s a hős egri nők jelképeként egy női alak is. Márványtáblákon 315 név olvasható azok közül, akik itt harcoltak. Tinódi Lantos Sebestyén jegyezte fel e neveket pergamenre, s így maradtak fenn az utókor számára is. Kinek a neve hiányzik e táblákról? Hegedűsé, az árulóé.

Lementünk a kazamatákba, majd megnéztük a Gárdonyi Emlékmúzeumot is. Ezután a Kékesre mentünk. Itt nem várt látvány fogadott bennünket: hó. Így jutottunk a tavaszból vissza a télbe. Csak úgy kavargott a hó, fújta a szél. De mi ügyet sem vetettünk a nem éppen vendégváró hidegre. Hógolyóztunk, ugráltunk a hóban - félcipőben. Így igazán jólesett nekünk a forró citromos tea. Még egy pillantás a havas tájra, a hótól elnehezült fákra, s indulás vissza Budapestre. Örülünk, hogy megírhattuk: láttunk sok érdekességet, tanultunk, s játszottunk.

Pusztai Péter 5. e

47.

Egy év az ÁLLAMI TELEPEN

Szeptemberben szorongó szívvel jöttünk az évnyitóra. Vajon milyen lesz az új iskola? A környék nyomasztó hangulatot árasztott. Itt is, ott is üres, roskadozó házak. Azután jött a dózer, és összedöntötte a régi épületeket. Egyedül csak egy épület maradt épségben, az iskola. És mintha csoda történt volna, mikor beléptünk új „otthonunkba”. Amilyen mogorva a környék, olyan barátságos az iskola. A nevelők nagyon nagy szeretettel fogadtak minket. A nyugodt, kiegyensúlyozott légkör hamar megnyugtatót minket. Elkezdődhetett a komoly munka. Mi bizonyítani akartunk. Hamar megtanultuk a helyi szokásokat, a házirendet. A tanulásban, a sportban és a mozgalmi munkában is igyekeztük megállni a helyünket.

A környék azóta sokat változott. Gombák módjára nőttek az új épületek. Napról napra barátságosabb lett a táj. Közeledik az év vége, és fájó szívvel gondolunk arra, hogy itt kell hagyni ezt az iskolát.

Köszönjük az iskola nevelőinek a sok jót és szépet, amit nekünk adtak egy év alatt.

Ressely Balázs 3. d

48.

Sajtos Rebeka Liza: Sötétben világító „kisvonatok”

Hol volt, hol nem volt, egy messzi országban, egy csendes vidéki falu mellett az erdőben egyszer csak egy parányi „vonat” jön elő az avarból. Két vörös fényszóró világítja meg az útját, és 11 pár sárgászöld lámpa ég az oldalain. Gyerekek, ez nem egy szokványos „vonat”, mellyel roboghatunk az erdőn át, nem bizony! Ez egy nagyon apró lárva a bogarak családjából, mely a fák, virágok között a földön közlekedik. Azért hívják vasúti bogárkának vagy kisvonatnak, mert kivilágított vasúti kocsikra emlékeztet. Mozgása is hasonlít az igazi vonatéhoz, mivel ügyesen tud kanyarodni, sebesen tud haladni. Napközben alig lehet észrevenni, hiszen olyan a színe, mint az avarnak, de éjjel aztán csudára világít ám! Narancssárga, zöld, sárga, vörös színekben pompázik az egész vonat. A fényszórók mindig úgy világítanak, mint sötétben az igazi vasúti szerelvény. E fényszórók által találja meg kedvenc zsákmányát. Mondhatnám azt is, hogy reszkessenek ezek a kedvencek, de hiába, ő elkapja az ezerlábúakat és jól belakmározik. E kisvonatnak az oldalirányú fényei távol tartják tőle a ragadozókat, például a hangyákat, békákat, pókokat. Pedig ezek az állatok szívesen bekebeleznék őket. A kisvonat lámpáinak fényjelzés-üzenete ez: „Távozz tőlem! Ehetetlen vagyok!”

A természetben sokféle apró élőlényre lelhetünk, ezért mindig óvatosan lépkedjünk! Vigyázz, ha jön a (kis)vonat!

Felkészítő tanító: Sztanóné Barta Mária

49.

Tábori fogadalom

Én, ... tábori gólya, fogadom, hogy a táborban ólalkodó pockokra őrsi gyűlés alatt nem vadászom, éjszakai hangos kelepeléssel a tábor nyugodalmát nem zavarom, fészket el nem hagyom. Az idősebb táborozóknak nagybetűvel köszönök, azok jótanácsait mindenkor értelmes képpel hallgatom. A tábori konyhát ok nélkül nem szidom, annak termékét zokszó nélkül fogyasztom el. Fogadom, hogy fogadalmammal e követelményeket megtartom.

A csákányospusztai tábor lakói

50.

Javasolt tábori felszerelés jegyzéke:

Az utazás tábori úttörőingben (barna) és úttörő-, illetve kisdobosnyakkendővel történik.

- 1 pár szandál
- 1 pár tornacipő
- 5 pár zokni
- 3 db színes ing, blúz
- 3 db atlétatrikó v. kombiné
- 6 db alsónadrág, ill. bugyi
- 1 db sapka, kendő
- 1 db pizsama v. hálóing
- 6 db zsebkendő, ill. papírzsebkendő
- 2 db lepedő, kispárnahuzat
- 1 db sort, ill. szoknya (lehetőleg barna)
- 3 db törölköző (1 nagyobb)
- 1 db meleg pulóver

- 1 db melegítő
- 1 db anorák
- 2 db fürdőruha
- 1 db jegyzetfüzet
- 1 db golyóstoll, ceruza, színes
- 5 db megcímezett, bélyeggel ellátott boríték + papír
- 1 db varrókészlet (tű, cérna, biztosítótűk)
- 1 db igazolvány (úttörő, kisdobos)
- 1 db zsebkés
- 1 db pénztárca (max. 50-70,-Ft)
- 1 készlet tisztálkodószer (szappan, fogkrém, fogkefe, tartók)
- 1 készlet cipőtisztító
- fésű, szalvéta, WC-papír, nylonzacskók
- 1 db zseblámpa

Mindenben név, bőröndben leltárjegyzék legyen!

A kiadványt szerkesztette: Balázs Zsuzsanna Eszter

Lektorálta: Tudós-Takács Ernő